

Sig, at Du fra denne Dag vil tage Din Byrde paa Dig. Alle de derinde stoler paa Dig. Sig, at Du vil blive hos dem og være deres Støtte og Hjælp! Om Du elsker mig, om Du vil lette min dybe Sorg, lov mig da dette! Min elskede, er Dit Hjærte saa stort, at det kan besejre sig selv og smile ved det?"

Hun modtog med Begejstring Forsagelsens Bud.

„Jeg skal gøre, som Du vil — ofre mig og smile ved det.“

„Og ikke hade mine fattige Venner?"

Hun smilte vemodigt.

„Saa længe jeg elsker Dig, skal jeg elske dem.“

„Nu først ved jeg, hvilken Kvinde Du er. Det er tungt at rejse fra Dig.“

„Farvel, Gøsta! Far nu med Gud. Min Kærlighed skal ikke lokke Dig til Synd.“

Hun vendte sig for at gaa ind. Han fulgte hende.

„Vil Du snart glemme mig?"

„Rejs nu, Gøsta. Vi er kun Mennesker.“

Han kastede sig i Slæden, men da kom hun tilbage.

„Tænker Du ikke paa Ulvene?"

„Just paa dem tænker jeg; men de har gjort deres Gøring. Med mig har de ikke mere at skaffe i Nat.“

Endnu engang strakte han Armene imod hende, men Don Juan blev utaalmodig og satte i Løb. Han greb ikke Tømmerne. Han sad baglænds og saa sig tilbage. Saa bøjede han sig mod Karmen og græd som en fortvivlet.

„Jeg har ejet Lykken og drevet den fra mig. Selv drev jeg den fra mig. Hvorfor beholdt jeg den ikke?"

Ak, Gøsta Berling! Stærkest og svagest blandt Mennesker!

Til Mørket.

Der er saa mørkt om Vinternatten i min Stue,
Denne Flig af Himlen, som jeg ser mellem de tæt trængte Mure,
Bærer ingen af Stjernernes straalende Heroer,

Ej Sirius, ej Aldebaran drage frem der,

Og den ensomme Lygte, som svinger paa dinglende Kroge
Nede i Gaarden, er slukt.

Hvor kunde jeg tro, at dens Lys skulde naa op til mig?

Og om saa var, hvad ere mig Jordens Lys.